

Ο νεοσυσταθείς Χριστιανικός Σύνδεσμος Γυναικών Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Μηλικουρίου

Είναι με ιδιαίτερη συγκίνηση που δεχτήκαμε την πρόσκληση της Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου-Τηλλυρίας για την ίδρυση Χριστιανικού Συνδέσμου Γυναικών Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Μηλικουρίου. Οι γυναίκες που συμμετέχουν στον Σύνδεσμο, δέχθηκαν με ενθουσιασμό να προωθήσουν τους σκοπούς του, που μεταξύ άλλων είναι «η θρησκευτική, εθνική, πνευματική, πολιτιστική και φιλανθρωπική προσφορά των μελών του στην κοινωνία και η ζωντανή μαρτυρία των χριστιανικών αξιών μέσα σε αυτήν».

Ο ναός του Αγίου Γεωργίου είναι κεντρικό σημείο αναφοράς του μικρού μας χωριού, που συνδέθηκε διαχρονικά με όλα τα σημαντικά γεγονότα που συνέβησαν εκεί, αλλά και με την προσωπική και κοινωνική ζωή του καθενός από τους κατοίκους του. Τη ζωή και το θάνατο. Τους γάμους, τα βαφτίσια, τις κηδείες, τις μεγάλες χριστιανικές γιορτές, άλλα γεγονότα, που ανάγονται και στην εποχή του αγώνα της ΕΟΚΑ κλπ. Στην όμορφη αυτή εκκλησία, που βρίσκεται σε δεσπόζον σημείο του Μηλικουρίου, οι άνθρωποι πάντοτε εναπέθεταν τις ελπίδες και τις αγωνίες τους, τις προσευχές και τις προσδοκίες τους, ζητώντας από τον Άη Γιώρκη και την Παναγία του Κύκκου να τους βοηθούν στον καθημερινό αγώνα της επιβίωσης σε εποχές δύσκολες και σκληρές, σε ένα χώρο περιτριγυρισμένο από κακοτράχαλα βουνά.

Με το «χάραμα του φου», γονάτιζαν μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας, έκαναν το σταυρό τους, περνούσαν μπροστά από το εικόνισμα του Αγίου Γεωργίου, έξω από την εκκλησία του, προσεύχονταν και ξεκινούσαν για τον καθημερινό μόχθο στα αμπέλια και τα περβόλια τους, μέχρι το «βούττημαν του ήλιου». Χωρίς να βαρυγκομούν, με υπομονή, με καρτερικότητα, πραγματικοί αγωνιστές της ζωής, για να προσφέρουν όσα περισσότερα μπορούσαν στην οικογένειά τους. Η τσάπα και τα άλλα γεωργικά εργαλεία γίνονταν υπάκουα στα χέρια τους. Οι ροζιασμένες χούφτες τους τα κρατούσαν γερά και καλλιεργούσαν τη γη, για να πάρουν τον καρπό της και να τον αξιοποιήσουν όσο καλύτερα μπορούσαν, με τη δυναμικότητα, την ευφυΐα, την επινοητικότητα και την απaráμιλλη εργατικότητά τους.

Τον Μάη μάζευαν τα άγρια τριαντάφυλλα για να φτιάξουν το μυρωδάτο ροδόσταγμα, τον Αύγουστο τα αμύγδαλα και τα καρύδια, που θα τα χρησιμοποιούσαν λίγο αργότερα (Σεπτέμβρη-Οκτώβρη) για να κατασκευάσουν τον ξακουστό «σουτζιούκκο του Μηλικουρκού» και τα «κκιοφτέρκα». Από τα προϊόντα των αμπελιών τους έφτιαχναν τη σταφίδα, το κρασί, τη ζιβανία.

Στο πανηγύρι του ÆΑη Μηνά γέμιζε η εκκλησία του Αγίου Γεωργίου από τους κατοίκους του Μηλικουρίου, αλλά και από κατοίκους γειτονικών χωριών. Άκόμα και Τουρκοκύπριοι έρχονταν για να προσκυνήσουν κρυφά την εικόνα του Αγίου Γεωργίου.

Τις Κυριακές, όλοι οι κάτοικοι του χωριού, με το χτύπημα της καμπάνας, μαζεύονταν στην εκκλησία, σεμνοί, ταπεινοί και ευλαβείς, και επικαλούνταν τη βοήθεια και την προστασία του Αγίου. Όλες τις γιορτές, ο καθένας γιόρταζε και από έναν Άγιο ξεχωριστά. Ακολουθούσε παραδοσιακό γλέντι με φαγητό και τραγούδι και στην παρουσία όλων των χωριανών, με επικεφαλής τον ιερέα.

Το Μηλικούρι υπερηφανεύεται για τους ανθρώπους του. Έχει μια μακρά ιστορία προσφοράς και αγώνων για την πατρίδα. Πολλά τέκνα του αναδείχθηκαν στην κοινωνία και υπηρέτησαν από σημαντικές θέσεις. Ιδιαίτερα στον απελευθερωτικό αγώνα του 1955-59 το χωριό μας είχε αξιόλογη προσφορά και υπέφερε από συνεχείς έρευνες και σκληρούς περιορισμούς που επέβαλλαν οι κατακτητές. Όπως την άνοιξη του 1957, όταν επιβλήθηκε αυστηρότατος περιορισμός 54 ημερών, τον οποίο οι κάτοικοι άντεξαν με ηρωικότητα και εγκαρτέρηση και με τη βοήθεια της Παναγίας και του Αγίου Γεωργίου.

Το Μηλικούρι έχει συνδέσει τη ζωή και την ύπαρξή του με το μοναστήρι του Κύκκου. Το οποίο υπήρξε φωτοδότηρα πηγή για το χωριό μας. Οι κάτοικοί του είχαν πάντοτε στραμμένο το βλέμμα προς την Παναγία του Κύκκου, που σκέπαζε το Μηλικούρι με την προστασία και τη στοργή της.

Σήμερα δυστυχώς το χωριό μας χάνεται σιγά-σιγά. Ελάχιστοι κάτοικοι έχουν απομείνει και εκτός από μερικούς μήνες το καλοκαίρι, που το χωριό ζωντανεύει κάπως με την παρουσία των αποδήμων, το υπόλοιπο διάστημα παρουσιάζει μια θλιβερή και καταθλιπτική εικόνα εγκατάλειψης και ερημιάς.

Και ακριβώς εδώ μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμος ο ρόλος του νεοσυσταθέντος Χριστιανικού Συνδέσμου Γυναικών Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Μηλικουρίου. Ο οποίος θα μπορούσε να αναλάβει πρωτοβουλίες για αναζωογόνηση του γραφικού χωριού μας, με διάφορες εκδηλώσεις στο πλαίσιο της θρησκευτικής, εθνικής, πνευματικής, πολιτιστικής και φιλανθρωπικής προσφοράς του. Το οφείλουμε στη μνήμη των παππούδων και των γονιών μας, που κράτησαν αυτό το χωριό ζωντανό και παραγωγικό, δραστήριο και υπερήφανο. Ως ελάχιστη έκφραση ευγνωμοσύνης για όλα αυτά που μας άφησαν.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ΧΑΤΖΗΛΟΪΖΟΥ

Λίγα λόγια για τη μάνα...

“Ολοι μας από την αυγή της ζωής μας γνωρίσαμε τα στοργικά χέρια της μάνας μας, που μας ωθούσαν με τρόπο τρυφερής φροντίδας στη ζωή, που μας αγαπούσαν, μας προστάτευαν, μας θώπευαν, μας έπλεναν, μας χτένιζαν, μας τάιζαν, μας κοιμίζαν, μας ξυπνούσαν. Με φως ή με σκοτάδι, μέρα λαμπερή και χαρούμενη ή νύκτα υπόκωφη, αινιγματική, τα χέρια αυτά μας ετύλιγαν με εξουσιαστική στοργή. Χέρια μητρικά, χέρια ακατάβλητης αγάπης, άγρυπνης έγνοιας, λατρεμένα, αγιασμένα

χέρια, που δίνουν, θέλουν αδιάκοπα να δίνουν, πριν αποχωρήσουν από τον κόσμο αυτό. Κι όταν τα αγαπημένα αυτά μητρικά χέρια αποσύρονται αποσταμένα από τη ζωή μας, τότε νοσταλγούμε τα μακάρια αυτά σεπτά χέρια της αγάπης, τα θεϊκά όργανα της θωπείας, να ξαναγγίξουν το σώμα μας, να ευφράνουν τις παρειές μας, να ξανακάνουν την ύπαρξή μας να λάμψη με αγάπη αθάνατη....»

**ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΚΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ**

